

Ink. till Svea Hovrätt

Avd. 4 2.11. 1989

Mål nr B 1952/89:31

Aktbil. 125

Ingivare

Svea Hovrätt 4:B 1952/89:31

Christer Pettersson ./. Åkl.

Vittnesförhör med Stig Engström

Hovrättens bänd H 1600, sid B 00,00 - 21,12

Ordf: Vittnesförhör med Stig Engström. Det är advokaten Liljeros som börjar och ställa frågor.

Försv., adv. Liljeros: Tack. Ja Stig Engström du arbetade i Skandia huset vid den här kvällen, va?

Engström: Ja det gjorde jag. Det har jag gjort i 22 år nu så att det är lite mammas gets för mej.

Försv: Arbeta du över den här kvällen?

Engström: Ja. Familjen skulle åka till Idre och ha vintersemester veckan därpå och det gjorde att jag hade lovat att ha en del saker färdiga, som jag inte hade färdiga, så att jag var tvungen och vara kvar en stund på kvällen.

Försv: När lämnade du Skandia huset?

Engström: Ja enligt stämpelklockan så visade den 23,22 och vid koll den därpå så visade det sej att den hade gått 60 sekunder fel, så att rätta tiden var 23,23.

Försv: Ja du lämna lite andra uppgifter vid förhör om detta, 23,19 skulle du ha stämplat ut, men rätta tiden skulle vara 23,20.

Engström: Den tiden jag sa i tingsrätten hade jag precis då kollat upp så det är den riktiga uppgiften.

Försv: Nå väl du stämplar ut. Kommer ut på gatan.

E: Ja.

Försv. Och kan du sen berätta med egna ord vad som händer.
Och vad du gör.

E: Jag vet att jag måste lämna mitt arbetsrum kvart över elva för att hinna med sista tunnelbanetåget. Jag vet också att tunnelbanestationen vid Tunnelgatan stängs ganska tidigt på kvällen och då måste jag ända upp till Kungsgatan för att kunna komma ner till tunnelbanan. Och jag lämnade då kvart över och då visste jag att jag hade ganska bråttom, så att jag stämplade ut och säger godnatt till nattpersonalen som finns, följer trottoaren på utsidan och det är ju en ganska bred trottoar just på den sidan av Sveavägen. När jag hinner fram till en affichpelare som då stod utanför nånting som heter Götabanken och som heter Linders resebyrå nu, då hör jag , jag hör egentligen bara ett skott. Första skottet tar jag som ett allmänt ljudinslag i omgivningen, medans andra skottet hör jag väldigt tydligt. Och då befinner jag mej ganska exakt 20 m ifrån själva platsen.

Försv: 20 m ifrån själva mordplatsen.

E: Ja från själva mordplatsen, ja.

Men då är jag egentligen mest intresserad av hur mycket klockan har hunnit ha bli, så jag sneddar in till insidan av trottoaren , bankkontoret var ordentligt upplyst så att jag kunde titta på hur mycket klockan var.

~~Försv~~ Ja du går så att säga in mot väggen.

E: Jag sneddar in mot insidan ja.

Och sedan så ser jag att det är okey och fortsätter då i ganska snabb takt mot Kungsgatan. Och när jag då har hunnit dom där 20 m så är jag då på insidan av trottoaren och håller på och snubblar på en person som ligger på marken. Och då kommer jag i lite gröna bryderi, hur jag ska göra, komma sist tunnelbanetåget eller stanna kvar och hjälpa till.

Försv: Ja och du bestämde dej för att ?

E: Ja jag ser mej omkring och försöker och se om det är nån som tar något initiativ och när jag inte ser det så försöker jag och stanna kvar och hjälpa till.

Försv: Ja ha innan dess tittar du eller i det sammanhanget tittar du åt vänster Tunnelgatan ner ?

E: Ja jag ser då den här damen som ligger böjd över personen på marken och jag vet att eftersom hon då var väldigt orolig och rörde sej fram och tillbaka, så tänkte jag att om det kommer en polis så är det bäst att någon kan svara på frågor, så att jag frågade då den personen som jag inte visste vem det var, men som visade sej vara Lisbeth Palme. Jag frågade henne åt vilket håll sprang hon. Det var den frågan jag trodde skulle komma och hon pekade mot Tunnelgatan . Sedan så frågade jag henne hur var hon klädd. Och så dröjer hon ett par tre sekunder och så säger hon mörkblå täckjacka och sen tillägger hon, förresten så har dom skjutit mej också.

Försv: Använder uttrycket dom. Dom har skjutit.

E; Ja hon använde uttrycket dom.

Försv: Hur uppträdde fru Palme vid det här tillfälle?

E: Jaaa hon sysselsatte sej egentligen mest med att vädja efter hjälp och bedom att ambulans skulle komma så fort

som möjligt, så hon rörde sej lite fram och tillbaka och därför undrade jeg hur farligt det var egentligen med det där skjutandet på henne eftersom jeg inte kunde se att hon hade någre som helst besvär att röra sej.

Försv: Hennes uppträdande i övrigt?

E: Ja allting är ju relativt. Hon hon verkade efter omständigheterna behärskad, men hon rörde sej fram och tillbaka hela tiden.

Försv: Du så i tingsrätten när du hördes, att hon verka lite virrig och flaxig.

E: Ja det är ungefär så jeg menar.

Försv: Är det rätt uttryckt.

E: Ja. Men hon var inte, jeg menar också att hon var inte hysterisk och skrek och så, men hon rörde sej mycket fram och tillbaka.

Försv: Det finns andra personer som har sagt att hon skrek, men det har du inte uppfattat.

E: Nej det har jeg aldrig gjort.

Försv: Tittade du in i den här gränden?

E: Ja.

försv: Tunnelgatan.

E: Ja när hon pekade så tittade jeg bort mot tunneln och då på den tiden så fanns det byggbaracker, ganska många, två på längden och tre på höjden och det gjorde att belysningen längst bort på Tunnelgatan den kunde inte hänge kvar för barackerne var högre upp än vad lamporne tillät. Det kom ett svagt ljus bakifrån, ifrån dom där runda pelarne med ljusglober på som är upp för trappen och det fanns en liten svag belysning ifrån sidan. Och när jeg tittar då bort så får jeg på vänster sida se en

person som står alldeles blick stille och det gjorde mej lite rädd. Jag tänkte möjligtvis att det var en, den person som hade ett skjutvapen och därför la jag väldigt nogga märke till hur han såg ut. D v s jag kunde inte se hur ansiktet såg ut, men kläderna och kroppsstrukturen. Jag var seden på förhör hos kriminalen, där man visade bilder och vissa saker kom man ihåg väldigt väl och vissa saker inte och när jag fick tillfälle då att se, vi var då ombudde att ha samma kläder på oss som vi hade då den natten, då kände jag genast igen personen och sa att jag är så säker jag kan bli på att den personen stod till vänster. Efteråt var jag lite nyfiken och frågade kriminalkonstapeln vem det var jag hade pekat ut med så stor säkerhet och då säger han , du pekade faktiskt ut vittnet Lars.

Försv: Jaha. Ska kanske visa foto där.

Sidan 548 i tre två.

Där är Lars Jeppsson.

E: Ja.

Försv: ...han var klädd på precis samma sätt mordkvällen.

E: Ja. Som jag sa i tingsrätten, så hade han en väldigt bullig överdel och väldigt smala ben. Om ni kommer ihåg att jag sa det och det stämmer ju väldigt bra med den bilden.

Försv: så du känner dej rätt övertygad om att det var den personen .....du har sett här.

E: Ja. Särskilt benen var väldigt smala.

Försv: Och var nästan befann sej den här personen du såg där borta?

E: Till vänster om bräckerna då sett ifrån mordplatsen

på den...trottoaren på Luntmekargatan. Och där stod han under en tid av ungefär 10 sekunder, som jag uppskattar det, men i och med att jag kände en hotfull stämning så tyckte jag det var väldigt långa sekunder, men det bör ha varit ungefär så länge.

Sen tittade jag ner och så tittade jag upp igen och då var den här figuren borta.

Försv: Och belysningen där du såg den här personen som tydligen var Lars.

E: Ja den var mycket dålig. Det var mest bakifrån, den belysningen är inte särskilt stark. Det kom en svag belysning ifrån vänster.

Försv: Vi ska se här, jag tror jag ska visa dej ett foto här, det är i åktbilaga 117 det där gula, sidan 10. Det är foto 3, det är ett foto som polisen har tagit här på kvällstid i anslutning till mordkvällen eller ja nästa dag. När du tittar på foto 3 här, sidan 10 tycker du att det stämmer med din minnesbild, siktförhållandena in i gränden här ifrån Sveavägen?

E: Ja för det förste så är det ju alldeles svart mot det här gula kulturhuset som står bakom, det är faktiskt ett gult hus som står bakom. Jag pekar här på det svarta och till vänster om där, där såg jag och det kommer alltså en svag belysning ifrån sidan och det kommer ifrån.

Försv: Nu pekar du svag belysning från Dekorima.

E: Nej ifrån baksidan på Skandiahuset.

Försv: Ja baksidan på Skandiahuset.

E: Ja. Den här, jag upplevde belysningen kanske mera dramatisk då, att det var ljusare här, men det var inte

fullt så kolsvart. Men kan ju kopiera fotografier på lite olika sätt.

Försv: Längst in där mot Luntmåkergatan var inte kolsvart

E: Nej.

Försv: Men det var mörkt och skumt, så har jag fått det dej.

E: Ja det var mörkt och skumt, men och det är väl en 45 - 50 m dit bort, men det var ju tillräckligt för att jag med hjälp av siluetter o sv kroppskonstruktion skulle kunna känna igen personen.

Försv: Mmmm din egen klädsel vid tillfället.

E: Jag var klädd, jag hade en knälång svart rock. Jag hade en keps som var svart och gråspräcklig. Jag hade min handlovsväska och så hade jag dom här glasögonen, tunna glasögonen på mej.

Försv: Ja dom här iekttagelserna, du ser en man där borta in i gränden vid ungefär Luntmåkergatan. Hur, kan du försöka bedöma tidslängden från det att du har kommit fram till makerna Palme, som du ser den här personen, siluetten borta vid Luntmåkergatan.

E: Det bör vara en 10 eller 15 sekunder, det beror ju på att jag först stannade till och funderade en kort stund hur jag skulle göra och dels så bytte jag några ord med Lisbeth Palme.

Försv: Mmmm och var du den förste som kom fram till makerna Palme eller var det någon annan person där?

E: Jag var ju så koncentrerad att hinna till min tunnelbana så att mitt dilemma var inte om jag var först på platsen eller inte, utan vad skulle jag ta mej till.

Det fanns folk lite här och lite där och det var trafik på

gatan och det var inte det första jag tänkte på om jag var först på platsen eller inte. Men om man tänker sej att från det att jag hör det andra skottet så tar 20 m om man går i snabb takt lite drygt 6 sekunder och sen så var jag tvungen och ta fram klockan under kavaj och ytterrock ungefär den tidsperioden plus en 10 sekunder drygt kanske 15.

Försv: Hur var det med folk i övrigt vid brottsplatsen ?

E: Jæ det var ungefär som man tänker sej efter biodags d v s folk som promenerar åt olika håll. Så det fanns folk som rörde på sej.

Försv: På trottoaren här vid mordplatsen.

E: Jæ.

Försv: Det var inte tomt med folk när du promenerar framåt här mot.

E: Nej jag passerade människor, jag sprang ganska fort eller gick fort och det fanns folk bakom mej och framför mej , på andra sidan Sveavägen.

Försv: Ja jag tänker på den här sidan Sveavägen där du går.

E: Jæ, joo jag uppfattade att det fanns folk som rörde på sej lite här och där.

Försv: Och du mötte också folk, folk som mötte dej.

E: Jæ jag var väl den som rörde mej snabbast då med anledning av att jag hade bråttom, så jag sprang väl om en del också.

Försv: Le du märke till något ungdomsgäng på 5-6 personer som kom att passera emot dej?

E: Menar du då första biten ?

försv: Ja överhuvudtaget när du närmar dej Tunnelgatan?

E: Inte om du säger 5-6 personer.

Försv: Nej, men lå du märke till någon person som stod i närheten utöv hörnen här vid Dekorima eller Dekorimas ingång?

E: Inte som jag kommer ihåg.

Försv: Nå person i blå täckjacka.

E: Jag lå nog inte särskilt mycket märke till detaljer just vid det tillfället eftersom jag var så pass mycket inriktad på att lå mej fort fram.

Försv: Mmm .

Försv. adv Ekmøn: Får jag fråge, när du väl har kommit fram och stannat upp o sett vad som har inträffat, har du nå minnesbild av vilken eller vilka personer du kan ha sett just där då?

Som är på samma plats där du då stannar.

E: Ja först så ser jag ju då personen på marken och sen ser jag kvinnan som är lutad över och efter det att jag har funderat en kort stund så ser jag en ung flicka och en ung grabb.

Försv: Var?

E: Alldeles intill.

Försv: Vad gör dom?

E: Ja vi hjälps åt med nånting som jag kallar för främstupa-sido-läge.

Försv: Jaha. Är det i övrigt några personer just då på platsen eller i omedelbar närhet.

E: Nej inte just då.

Försv: Ser du några bilar i omedelbar närhet?

E: Jaa jag ser en vit taxibil som har stannat alldeles intill trottoarkanten, en person som har höger dörr öppen och håller i nånting som kan tänkas vara en mikrofon.

Och det var en vit taxibil , så det var väldigt iögonfällande, ljuset föll väldigt starkt på den vita bilen.

Försv: Är det dom personer som du förknippar vid den tipunkten på.

E: Ja det är det.

Försv: Ja tack.

Ordf: Åklagaren.

Åkl: Gjorde du själv nån utflykt in på Tunnelgatan här?

E: Ja när det hade kommit en polispiké till platsen så står jag med ryggen vänd åt dom , men hör hur dom kommer springandes på trottoaren och dom, någon ropar åt vilket håll och reser jag mej upp och sträcker ut hela handen för att det skulle synas och så ropar jag åt det hållet och så pekar jag mot tunneln. Och när då poliserne springer vidare ungefär när dom har hunnit fram då till Luntmåkergatan 45-50 m , så blir jag väldigt förtretad på mej själv att jag hade glömt att säga mörkblå täckjacka. Jag hade ju ändå frågat om det, just med den anledningen.

Och som gammal skolmästare på 100 m så tänkte jag pröva hur fort det gick och springa på äldre dar och satte iväg efter.

Åkl: Hur lång tid tog det?

E: Jag brydde mej inte om det just då, men när jag kommer bort till Luntmåkergatan så ser jag inte någon ende person och då går jag tillbaka och när jag kommer tillbaka så har ambulansen kommit, men då har dom redan hunnit att placera in Olof Palme i ambulansen och kvar ligger en blodpöl och en oenvänd slemsug.

Ordf: En oenvänd?

E: Slemsug.

Ordf: Sug. Jaha.

Åkl: Du sa att du pratade med Lisbeth Pålme och frågade nånting om gärningsmannens signalement.

E: Ja.

Åkl: Vad svarade hon då? sa du?

E: Jaa hon tvekade ett , en liten kort stund så där en 2-3 sekunder och sen säger hon mörkblå täckjacka.

Åkl: Hon förstod vad det var fråga om i alla fall.

E: Ja det gjorde hon, ja.

Åkl: Mmm du har uttryckt dej i förundersökningen nån gång som att hon var behärskad chocked, är det nånting som du tror på idag också?

E: Ja efter omständigheterna så tycker jag att det gick och prate med henne: Hon var inte hysterisk. Hon ropade inte och skrek ingenting sådant.

Åkl: Sen när det gäller tiden som du stämplade ut, då sa du vid tingsrätten att stämpelklockan visade på 23,20 men att det har visat sej att det var, att den gick lite fel och att det betyder att du har stämplat ut 23,21.

E: Då är det den uppgiften som är rätt och inte den jag sa nu.

Åkl: Mmmm ja för du sa också att du hade kontrollerat den.

E: Då hade jag kollat det samme dag, ja.

Åkl: Så det är 23,21 du stämplar ut.

E: Ja riktigt.

Åkl: Tack då har jag inget.

Ordf: Fråger? Då är förhöret avslutat.

Från fonogram i hörbara delar rätt utskrivet, betyger

I tjänsten:

Tullie Holmgren